

Αρχιμανδρίτης π. Συμεών Βενετσιάνος: Είμαστε υποψήφιοι άγιοι

/ [Ενορίες](#)

Η πορεία μας, είναι πορεία προς την αγιότητα. Είναι πορεία προς την θέωση. Σε αυτό μας έχει καλέσει ο Θεός, όπως κάλεσε τους αγίους. Έτσι ακριβώς καλεί σε όλους μας να γευτούμε τα ιερά μυστήρια, να γευτούμε τη ζωή της εκκλησίας, να πλημμυρίσει ο Θεός με τη χάρη και την παρουσία του όλη τη βιωτή μας.

Ιερά αγρυπνία τελέστηκε την Τετάρτη 19 Οκτωβρίου ((Αρτεμίου μεγαλομάρτυρος, Ματρώνης οσίας της Χιοπολίτιδος, Γερασίου οσίου του εν Κεφαλληνία), στον **Ιερό Ναό Ευαγγελιστριάς Πειραιώς**, στην οποία προεξήρχε και κήρυξε τον θείο λόγο, ο **Αρχιμανδρίτης π. Συμεών Βενετσιάνος**, κληρικός της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

Η αγρυπνία και η ομιλία εντάσσονται στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει».

Ο π. Συμεών στο κήρυγμα του, με αφορμή την μνήμη της ανακομιδής του ιερού άφθартου λειψάνου του Οσίου Γερασίμου του εν Κεφαλληνία, αλλά και γενικότερα την παρουσία των ιερών λειψάνων στη ζωή της εκκλησίας μας, αναφέρθηκε στην προσωπικότητα και την ακεραιότητα του ανθρώπου, πόσο μεγάλος και πόσο σπουδαίος είναι ο άνθρωπος, το τελειότερο δημιούργημα, η κορωνίδα της δημιουργίας. του Θεού.

«Ο Θεός ο ίδιος πλάθει τον άνθρωπο. Και στο πρώτο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης, που είναι και το πρώτο βιβλίο όλης της Αγίας Γραφής, την Γένεση, βλέπουμε τον ίδιο τον Θεό, τον δημιουργό και πλάστη μας, να μην αρκείται στον δημιουργικό του λόγο, όπως για όλα τα υπόλοιπα πράγματα, αλλά θα πλάσει τον άνθρωπο από το χώμα της γης και φύσηξε στο πρόσωπό του πνοή ζωής. Έτσι έγινε ο άνθρωπος ένα ζωντανό πλάσμα.»

Ο Θεός πλάθει τον άνθρωπο ως ψυχοσωματική οντότητα. Ο άνθρωπος δεν είναι μόνο πνεύμα σαν τους αγγέλους. Δεν είναι μόνο ύλη σαν τα άλλα κτίσματα, είναι και σώμα και ψυχή. Ο Θεός λοιπόν δημιουργεί τον άνθρωπο σαν κάτι ξεχωριστό που ιδιαιτέρως αγαπά.

Στη δημιουργία του ανθρώπου, συνέχισε ο π. Συμεών, ο Θεός χρησιμοποιεί όχι μόνο το λόγο του, αλλά και την ύλη, το χώμα, θέλοντας να δείξει την ακατάλυτη σχέση, την ενότητα του ανθρώπου με τη φύση, αλλά και με τον ίδιο τον Θεό. Γιατί ο άνθρωπος έχει μέσα του, κρύβει μέσα του την εικόνα του Θεού.

Μέσα στην ορθόδοξη παράδοσή μας θα δούμε ότι η εκκλησία μας όχι μονάχα δεν απορρίπτει το σώμα, όχι μόνο δεν θεωρεί ότι το σώμα είναι εστία της αμαρτίας, αλλά θεωρεί και διδάσκει ότι το σώμα αποτελεί βασικό στοιχείο της προσωπικότητας του ανθρώπου. Ο απόστολος Παύλος υπογραμμίζει ότι το σώμα είναι ναός του Αγίου Πνεύματος που κατοικεί μέσα σε εμάς. Ο ίδιος ο Χριστός τίμησε την ανθρώπινη φύση αφού έγινε όμοιος με τους ανθρώπους χωρίς αμαρτίες και αναστήθηκε με το σώμα του. Ο Χριστός δεν έγινε σαν άνθρωπος, αλλά έγινε τέλειος άνθρωπος, όπως είναι και τέλειος Θεός. Τέλειος άνθρωπος παρεκτός

αμαρτίας.

«Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός έλαβε σώμα από τα αγνά αίματα της Υπεραγίας Θεοτόκου. Δοκίμασε την αγωνία και τον πόνο του σταυρού. Αναστήθηκε και αναλήφθηκε. Και μάλιστα με την ανάληψή του έχουμε την άνοδο της ανθρώπινης φύσης στον θρόνο του Θεού.

Όπως λοιπόν κανένα στοιχείο του ανθρώπου δεν έμεινε έξω από αυτή την πρόσληψη εκ μέρους του Χριστού, εκτός βέβαια από την αμαρτία που αποτελεί παραφθορά της δημιουργίας και όχι δομικό στοιχείο της ανθρώπινης ύπαρξης, έτσι ακριβώς και στη ζωή της εκκλησίας μας συμμετέχει όλος ο άνθρωπος, ψυχή και σώμα, στα μυστήρια της εκκλησίας μας, σε όλες τις ιερές ακολουθίες ακόμα και στη θεία Λειτουργία.»

Η εκκλησία εξαγιάζει τον όλο άνθρωπο, και την ψυχή μας και το σώμα μας. Ερχόμαστε και αγιαζόμαστε ψυχικά και σωματικά στην εκκλησία. Κοινωνούμε το σώμα και το αίμα του Χριστού. Ο κατεξοχήν τρόπος ένωσής μας με τον Θεό είναι μια πράξη βρώσεως και πόσεως, δηλαδή η Θεία Ευχαριστία. Μέσα λοιπόν στο ευχαριστιακό γεγονός της εκκλησίας μας συμμετέχουν όλες οι αισθήσεις μας. Φέρουμε στην εκκλησία όλο το είναι μας, αυτό που βγήκε υπό τα χέρια του Θεού και προορίζεται για την αιωνιότητα με ενδιαμέσο σταθμό, σύντομο, αλλά τόσο μα τόσο σημαντικό, την επίγεια ζωή μας.

Έτσι λοιπόν με τον τρόπο αυτό καταλαβαίνουμε γιατί μέσα στην εκκλησία τιμούμε ιδιαίτερα τα ιερά λείψανα, τα αγιασμένα σώματα των αγίων. Και όχι μόνο αυτό, αλλά, όπως παρατήρησε ο π. Συμεών, τιμούμε ακόμη και τα ενδύματά τους, τα σπήλαια και τα κελιά που έζησαν και ασκήθηκαν οι άγιοι, τους τάφους των αγίων, τα όργανα του μαρτυρίου τους, όπως για παράδειγμα το σταυρό του Αγίου Ανδρέα ή τις αλυσίδες του αποστόλου Παύλου.

Η τιμή αυτή δεν έχει καμία σχέση με λατρεία ή τυπολατρία ή πολύ περισσότερο ειδωλολατρία. Προσκυνούμε τιμητικά τις εικόνες και τα ιερά σεβάσματα και αντικείμενα της πίστεως μας, αλλά φυσικά δεν τα λατρεύουμε. Λατρεύουμε μόνο τον τρισάγιο Θεό. Δεν αποδίδουμε τιμή στο ξύλο, στην ύλη, στα χρώματα, στο ύφασμα, στο μέταλλο, αλλά στο πρόσωπο όπου οι ιερές εικόνες και τα σεβάσματα αυτά αναφέρονται.

Η αλήθεια και εμπειρία της εκκλησιαστικής μας παράδοσης είναι ότι αποτελεί θησαυρό πολύτιμο καθετί που έχει φτάσει από εκείνους τους αγίους μέχρι τις μέρες μας για να μας δίνει δύναμη, ελπίδα, απαντοχή, παρηγοριά μέσα σε ένα κόσμο που αναζητούμε αυτή ακριβώς τη δύναμη,. Πρωτίστως βεβαίως

κοινωνώντας το σώμα και το αίμα του Κυρίου μας, αλλά και με όλα τα υπόλοιπα μέσα τα οποία θέτει στη διάθεσή μας η εκκλησία.

«Ας σκεφτούμε πώς μπαίνουμε, πώς εισερχόμαστε σε ένα ναό και πώς εξερχόμαστε. Και όταν τελείται η Θεία λειτουργία, αλλά και όταν δεν υπάρχει μία ιερά ακολουθία, όταν υπάρχει σιγή στο ναό. Ερχόμαστε, προσκυνούμε τις εικόνες και βγαίνουμε έξω στον κόσμο για να συνεχίσουμε τον αγώνα της ζωής μεταμορφωμένοι, αναστημένοι. Τι είναι εκείνο που επέδρασε τόσο πολύ στην ψυχή μας για να φύγουμε από το ναό τόσο μα τόσο διαφορετικά; Μα η παρουσία του Θεού, η παρουσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και της Παναγίας μας και όλων των Αγίων. Γιατί ο Θεός είναι ζωντανός και η παρουσία του είναι ζωντανή»

Γι' αυτό και μέσα στην εκκλησία δεν νιώθουμε ποτέ μόνοι, ολοκλήρωσε το κήρυγμα του ο π. Συμεών. Ένας χριστιανός ίσον κανέναν χριστιανός. Μέσα στην εκκλησία ζούμε την κοινωνία της αγάπης και των προσώπων, της αγάπης με το Θεό, με τους αγίους και με τους άλλους ανθρώπους. Και αφού είναι το σπίτι του Θεού Πατέρα, είναι και δικό μας σπίτι. Εδώ μπορούμε να βρούμε ή να ξαναβρούμε όλα αυτά που χάνουμε στην καθημερινή μας πραγματικότητα.

«Γιατί ναι, το ξέρουμε. Είμαστε υποψήφιοι άγιοι, εν δυνάμει άγιοι. Η πορεία μας, είναι πορεία προς την αγιότητα. Είναι πορεία προς την θέωση. Σε αυτό μας έχει καλέσει ο Θεός, όπως κάλεσε τους αγίους. Έτσι ακριβώς καλεί σε όλους μας να γευτούμε τα ιερά μυστήρια, να γευτούμε τη ζωή της εκκλησίας, να πλημμυρίσει ο Θεός με τη χάρη και την παρουσία του όλη τη βιωτή μας. Και έτσι με τον τρόπο αυτό, παρά την αμαρτωλότητα και τις πτώσεις μας, συνεχίζοντας νικηφόρα αυτόν τον πνευματικό αγώνα, να φτάσουμε και να αξιωθούμε και εμείς το στεφάνι της αγιότητος.»